

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Του 'Αλφρέ ντε Βινύ

Πόσο μού άρσούν και γινάα μεθούι τὸ πὸν μου ἀλήθεια
τὰ ξεχασμένα τοῦ παλῆου καρῶ τὰ παραμῦθια,
ὅταν μαυρίζουν τὰ κλαδιά τῶν δέντρων και τὸ χιόνι
στὴν παγωμένη ἀπάνω γῆ ἄσπρο σεντόνι ἀπλώει
και κάποια λένια ὑπνώνεται και γαίνεται ν' ἀγιάζει
τὸν μολυβένιο ὄρανό πὸν ἀδάκοπα μουγγρίζει
και στέκει ὁ κόρακας βουβῶς σὸ δέντρο καθισμένος
—ἀνεμοδείχτης ὁ πηλὸ χαμπαραῶ στήμενος.

ΡΑΘΥΜΙΑ

Του Pierre Halary

Ἄλῆς ὄνα σὸ μαλακὸ ντρίβι ξαλωμένος
τις γαλανές κι' ἀτέλειωτες τουλούπες που ἀνεβαίνουν
πάντα ψηλά ἀπ' τὸ παρλιε κυματιστά κι' ὑφαίνουν
παράξενα φορέματα κοιτάζει ξεχασμένος.

Κουβαριασμένος και γερός πάνω σὸ προσκεφάλι
γερούεται πὸς μέλωσε συμμόνιτας βουτίζουν
ἀπ' τὸ λιμάνι, ἀπ' τὰ τζαμιά και πέρα ἀπ' τ' ἀκροναλί
μὲ τὰ γαλάζια κύματα πὸν τῆ Σταμπούλ δροσιζόν.

Ὅλοθο ἓνα ἀραπόπολιο μπροστά του ἀγοκονιώτας
οιπίδι ἀνάλαφρο εὐωδίες ὀλοῦθε ἔχει σκοπιάζει
νὰ τὸν ἀποκοιμίσουνε σάν τύχη και ξυνησίει.

Τρέμοντας ἄξαφνα πηδαίει, γιατί εἶδε νὰ προβάλλῃ
τὸ χυλασὸ σὸν ἕνω του και τὸν πασοῦ χαμάλι,
τὰ μάτια ἀνοίγει ἀνήνοχα κι' εὐθὺς τὰ κλείνει πάλι.

ΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΙ

Του Β. Ούγκώ

Ὁ! Πόσοι ναῦτες δόστυχοι και πόσοι καπετάνιοι
πὸν κίνησαν χαροῦμενοι γιὰ μακρινὰ ταξείδια
κάτου ἀπ' αὐτὸν τὸν ὄρανό τὸν μαῦρο ἔχουν πεθάνει
σάν κάποιες μοῖρας ἀπονης και θλιβερός παιγνίδια
μιὰ νύχτα ἀφέγαρη, τυφλή σὸ πέλαιο βυθισμένοι
και στή βαθειά τῆ θάλασσα παντοτεινὰ κρυμμένοι!...

Κανένας πειὰ δὲν ἔμαθε τὴν τύχη σας, οἰμένα...
Πάνω σὸ βράχους μυτεροῦς κι' ἀδώρητους χτυπώντας
τὰ μείτωπά σας τὰ νεκρά, τὰ κρύα και παγωμένα
μὲς στὰ νερά διαβαίνετε τὰ σκοτεινὰ κελιώτας.

Ὁ, πόσο ἀσπρόμαλλοι γιοῦοι πεθάναν στ' ἀκρογαλί
μερόνυχτα προσμένοντας καρὰβι νὰ προβάλλῃ!...

Τις μαῖρες νύχτες τάχατες πὸν βροῖονται οἱ χαμένοι
θαλασσινοί; Πόσες παλῆς πένθιμες ἰσοσιές
ἔχετε, ὦ κύματα βαθειά, πὸν μὲ φωνὴ θλιμένη
τῆ θάλασσα ἀνεβαίνοντας γοργὰ στίς τρικυμίες
τις λέτε κι' ὅταν ἔρχεστε στήν ἀμμουδιά ἀφρισμένα,
αὐτοὶ εἶνε πὸν φωνάζουνε σ' ἐμὰς ἀπελεισμένα...

Μετφρ. Γ. Κοτζιούλα

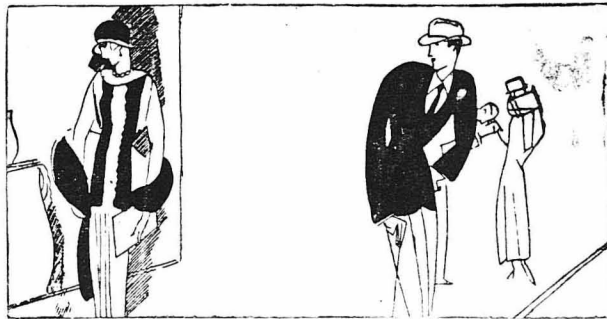
αὐτὴ πὸν ἐκεῖνος πρόφερε ἀκόμα τὸνομά της, ἐκεῖνη δὲν ὑπῆρχε
πιὰ σὸν κόσμο...

Ἄπὸ τότε εἶχαν περάσει πέντε χρόνια κι' ὁ Βενέλ δὲν μποροῦσε
πιὰ ν' ἀγαπήσῃ ἄλλη γυναῖκα σὸν κόσμο. Ὅσάκις σκεπτότανε τὴν

Ἐδὶθ ἡ καρδιά του
χτυλοῦσε δυνατὰ και
ἓνα βάρος πίεζε τὴν
ψυχὴ του.

Ὁ Βενέλ κάθε φο-
ρὰ πὸν θυμότανε τὴν
Ἐδὶθ ἔφερονε τὰ χέρια
του σὸ πρόσωπο και
σκοπιζε κρυφὰ ἓνα
δάκρυ πὸν κυλοῦσε ἀπ'
τὰ μάτια του...

Maurice D. Berger

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Λέσχη... ποντικοφάγων

Μὴν ἀηδιάζετε! Δὲν πρὶνεται περὶ ἀνθρώπων πὸν τρῶνε ποντίκια.
Πρόκειται ἀπλούστατα περὶ ἀγγλων πὸν ἴδρυσαν σὸ Λονδίνο αὐτὴ
τῆ λέσχη μὲ σκοπὸ τὴν ἐξολόθρευση τοῦ ἀβλήου γένους τῶν πον-
τικῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων μέσων πὸν ἔχουν θέσει εἰς ἐνέργειαν,
εἶνε και ἡ ἴδρυσις... σχολῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν γυμνάζουν σκύλους
πὸς νὰ κυνηγῶν τὰ ποντίκια, γιατί μονάχα μὲ τὶς γάτες δὲν γίνε-
ται δουλειά. Γι' νὰ συνηθίσουν ἓνα σκύλο σὸν κυνηγὸ αὐτὸ, τὸν
βάζουν γησιτὶ μὲσα σ' ἓνα κλουβὶ πὸν ἔχει καμιά ἔξοδο.
Μὲς' σὸν κλουβὶ ὑπάρχει κλεισμένος μὲσα σ' ἓνα κουτὶ ἓνας πον-
τικός. Ὁ πεινασμένος σκύλος ψάχνει παντοῦ, βρῖσκει τὸ κουτὶ,
τὸ σκίζει και ἔσπετιέται ἀπὸ μὲσα ἔντρομος ὁ ποντικός. Τότε ἀρχίζει
τὸ κυνηγὸ μὲς' σὸν κλουβὶ και τέλος κατορθώνει ὁ σκύλος νὰ ἀνίξη
τὸν ποντικό. Εὐθὺς ἀμέσως προσφέρεται εἰς τὸν νικητὴν πλοῦσι-
ο γεῦμα κι' εἶται σὸν ἔξῃ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τύχῃ τῶν ἰδίων περι-
ποιήσεων, ὅπου βρῆ ποντικό τὸν καταξερκίζει.

*** Οἱ «Στρατοὶ τῆς σωτηρίας»

Σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Εὐρώπης και τῆς Ἀμερικῆς λει-
τουροῦν φιλανθρωπικὲς ὀργανώσεις, γνωστὲς μὲ τὸ ὄνομα «Στρα-
τὸς τῆς Σωτηρίας», οἱ ὁποῖες προσφέρουν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες
στὴν κοινωνία. Σκοπὸς τῶν «Στρατῶν τῆς Σωτηρίας» εἶνε ν' ἀνι-
κουφίζουν τοὺς πάσχοντας και κυρίως νὰ δίνουν ἄσυλο τῆ νύχτα
στοὺς ἀστέγους. Ἐστὶ προλαμβάνονται πολλὰ ἐγκλήματα νὸν πολ-
λὲς αὐτοκτονίες. Οἰσοδηποτε ἀνθρώπος, ἔστω και ἂν εἶνε ὁ μεγα-
λύτερος κακοῦργος, γίνεται δεκτὸς στὰ φιλόξενα ἄσυλα τῶν «Στρα-
τῶν τῆς Σωτηρίας», ὅπου θὰ βρῖσκει πάντοτε ζεστὸ στυπὶ, ψωμί
κι' ἓνα καθρὸ κρεββάτι και περσὸν τῆ νύχτα του. Μπαίνει μὲ μα-
σιωπιά, τὸν παραλαμβάνει ἓνας υπάλληλος και τὸν ὀδηγεῖ πρῶτα
σὸ ἔσπιατόριο κι' ὕστερα σὸν κοιτώνα. Δὲν τὸν ἀπευθύνουν κυ-
μιὰ ἀπολύτως λέξη, δὲν τὸν ζητοῦν τὴν ταυτότητα και τὸ πρῶ-
τὸν ἀφήνουν ἐλεύθερο νὰ φύγῃ γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ ἂν ἔμεινε εὐα-
ριστημένος, τὴν ἄλλη νύχτα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἔνας πὸν ἔνει
εὐσίει ἐγκληματίας δὲν σκέφτεται ποτὲ νὰ ἐγκληματήσῃ ἀπὸ πεινῆ.
Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦταν ἂν ἴδρυντο και στήν Ἑλλάδα ἓνας «Στρατὸς
Σωτηρίας».

***

Ἠλεκτρικὰ και τὴν ἡμέρα

Στὴ Νέα Ὑόρκη ὑπάρχουν δρόμοι οἱ ὁποῖοι μὲ τοὺς πινύγι-
λους οὐρανοῦστρες τους εἶνε σκοτεινοὶ και μελαγχολικοὶ. Ἰσχύει
λοιπὸν ἐψηφισθὲ νόμος διὰ τοῦ ὁποῖου ὑποχρεοῦνται οἱ ἄτοικοι
τῶν δρόμων αὐτῶν νὰ συνεισφέρουν ἀνάλογως τοῦ εἰσοδήματος
των γιὰ νὰ διατηροῦνται ὀλην τὴν ἡμέραν ἀναμμένα τὰ ἴλ κτιζία.
Τὸ μέτρον αὐτὸ τὸ προκάλεσαν ἀπ' ἓνος μὲν λόγοι ὑγιεῖς και ἀπ'
ἔτερου λόγου ἀσφαλείας. Καὶ οἱ μόνοι πὸν δὲν ἔμειναν εὐα-
ριστημένοι ἦσαν ὄχι οἱ πληρώνοντες ἀλλὰ οἱ... λαποῦδες.

***

Ὁ ἄνθρωπος... καμηλοπάρδαλις

Κατὰ τελευταίας ἀνακοινώσεις τοῦ Δόκτορος Τσάρλεϋ σὲ ἑκατὸ
χρόνια ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχη χάσῃ ἐντελῶς τὶς δύο ἀπάνω και τὶς
τέσσερες κάτω πλευρές του, ἀλλὰ εἰς ἀντιστάθμισμα θ' ὑποκτῆσῃ
ἐννεά καινούργιες. Σιγά-σιγά ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ θὰ προχωρῇ
ὄστε μὲ τὴν πάροδον τῶν... αἰώνων, ὁ ἄνθρωπος θὰ πηρῇ σχῆμα
τῆς καμηλοπάρδαλις. Καὶ
αὐτὸ γιατί ἡ σπονδυλικὴ
στήλη θὰ χάσῃ τὴν ἀκαμ-
ψία της, τὸ σῆμα θὰ λε-
πτύνῃ και ὁ λαιμὸς θὰ μα-
κρύνῃ. Ὅτι ὅμως χάσει τὸ
ἀνθρώπινο σῆμα σὲ κομ-
ψότητα θὰ τὸ κερδίσῃ σέ..
ταχύτητα, λέγει ὁ δόκτωρ
Τσάρλεϋ, πρῶγμα πὸν δὲν
μὰς συγγινεῖ και τόσο.
Προτιμοῦμαι νὰ μείνωμε
ἄνθρωποι και νὰ πηγαί-
νομε σάν τὶς χελῶνες...